

เรียน บรรณาธิการค่ะ

หลายครั้งที่รู้สึกท้อแท้เมื่อหน้ากับระบบ นโยบายที่เปลี่ยนแปลงไปตามผู้นำที่จะคิดสร้างสรรค์ หรือแม้กระทั่งภาระงานที่ค่อนข้างบนคิดขึ้นมาเป็นตัวชี้วัด และให้ค่าตอบแทนเป็นตัวเงิน ในยุคที่เศรษฐกิจฝืดเคือง การเงินมีสถานะติดลบ และบุคลากรที่มีเพียงหยิบมือ เราสามารถเห็นพี่น้องชาวสาธารณสุขหลายท่าน รับผิดชอบงานมากกว่า 1 ทำงานตั้งแต่สากกะเบือยันเรือรบ หรืออีกนัยหนึ่งก็เปรียบเสมือนโรงงานขนาดย่อมๆ ที่ต้องเร่งผลิตผลงานให้ได้ตามเป้าที่กำหนด ตามตัวชี้วัด ที่เพิ่มขึ้นทุกปี เพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนที่เรียกว่า เงิน

สายตาที่ควรจะมีมองชาวบ้าน มองชุมชน มองผู้ป่วยที่มารอรับบริการ วันนี้นายตาคุณนั้นจับจ้อง เพียงหน้าจอคอมพิวเตอร์ หรือ หน้ากระดาษรายงาน รอกการประเมินตรวจสอบ จากคนที่เรียกตัวเองว่านักวิชาการ เราอยู่ในกรอบในระบบแบบมานานแค่ไหนแล้ว เคยย้อนนึกถามตัวเองว่าเราเรียนสายวิทยาศาสตร์สุขภาพเพื่ออะไร ความใฝ่ฝันที่จะช่วยเหลือคนนั้นหายไปไหน เด็กรุ่นใหม่ไฟแรงที่เพิ่งจบการศึกษาที่มีความตั้งใจ มุ่งมั่นและเห็นคุณค่าของงานคนนั้นไปอยู่ไหน แล้วทำไมหลายคนทำงานมานานๆ จะรู้สึกเบื่อหน่ายกับงานเหล่านั้นและอยากลาออกจากระบบ หรือนี่จะเป็นเชื้อไวรัสที่กำลังแพร่เชื้อจากรุ่นสู่รุ่น และถูกส่งต่อสู่ผู้ปฏิบัติงาน ผู้เขียนเองเมื่อทำงานเข้าปีที่ 6 ก็เริ่มรู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว มีภาวะแทรกซ้อนเป็นโรคซึมเศร้า แต่สิ่งที่สะกิด ทำให้อยากเขียนเรื่องราวมาเล่าในวันนี้ เพราะผู้เขียนได้รับยาพิเศษ ที่ส่งตรงมาจากนายแพทย์โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ ผู้อำนวยการสำนักวิจัยสังคมและสุขภาพ และทีมงาน ผ่านโครงการงานบันดาลใจ ในตอนแรกก่อนจะเข้าร่วมโครงการ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลต้นสังกัดของผู้เขียน จะส่งผู้เขียนมา บอกตรงๆ ว่า ไม่รู้สึกอยากบันดาลใจอะไรทั้งสิ้น คิดในใจเพียงว่า คนติดเชื้อมีภาวะแทรกซ้อนโรคซึมเศร้าแบบเรา และไม่ได้โลกสวยอะไร จะไปบันดาลใจ เสริมพลังให้ใครได้ ตัวเองยังเอาไม่รอด พบจิตแพทย์น่าจะดีกว่าไหม แต่เมื่อตกอยู่ในสภาวะจำยอมจนได้มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการงานบันดาลใจ ได้พบเจอกัลยาณมิตรที่ดี คนที่มีไฟในการทำงาน เห็นกระบวนการทำงานที่ผ่านการคิดอย่างถี่ถ้วน และมีเป้าหมายที่ชัดเจน เพื่อที่จะสร้างรูปธรรมการส่งเสริมมิติทางจิตวิญญาณในชีวิตการทำงาน เห็นคุณค่าในงานที่ทำ ที่ไม่ใช่เครื่องจักรที่อยู่ในโรงงาน

สิ่งเหล่านี้เสมือนยาพิเศษ ที่ทำให้ผู้เขียนได้ตรึกตรองสะท้อนคิด และตอบคำถามที่ผู้เขียนลืมคำตอบไปเมื่อนานมาแล้วได้ว่า วันนี้ทำงานไปเพื่ออะไร งานที่เราทำนั้นช่างมีคุณค่ามากมายเพียงใด ไม่ใช่เพียงแค่ทำให้ได้เงินมาเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่เป็นงานที่ทำให้เราเติบโตไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้น พร้อมทั้งจะมีชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีความหมายต่อไป นั่นแหละคือความจริง ผู้เขียนจึงอยากบอกเล่าและส่งต่อยาพิเศษนี้ ให้กับคนอื่น ๆ ที่หมดกำลังใจ หรือกำลังเบื่อหน่ายต่อการทำงานนี้ไปให้มากที่สุดที่จะทำได้ ซึ่งอาจจะเป็นเพียงแค่การเริ่มต้นของคนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง ที่ยังคงศรัทธาและเชื่อมั่นในความเป็นมนุษย์ที่สามารถพัฒนาได้ ถ้าผู้อ่านเชื่ออย่างที่คุณเขียนและอีกหลายคนในโครงการงานบันดาลใจเชื่อ สักวันหนึ่งผู้อ่านอาจจะได้รับยาพิเศษนี้เช่นเดียวกับผู้เขียนก็ได้ค่ะ

ปล. รอกการติดต่อจากเรา ไม่ต้องห่วงว่าเราจะหาคุณไม่พบ แล้วเจอกันนะ
ฉันทรัตน์ ไพรสุวรรณ
แพทย์แผนไทย โรงพยาบาลตะกั่วทุ่ง